

ДАРЪТ НА СЛЪНЦЕТО

chitanka.info

Един ден слънцето закъсняло и тъкмо бързало да се скрие зад една голяма планина, когато страшна хала връхлетяла върху него и искала да го глътне. Слънцето се изплашило и спряло. Млад овчар видял халата, затичал се право срещу нея и с всичка сила я заудрял с големия си кривак. Удрял, удрял и убил халата.

— Благодаря ти, юначе! — рекло слънцето. — Ти ме спаси от смърт! Ела с мен — хем ще ме оправдаеш пред баща ми, че се забавих, хем той ще те награди, че ме спаси.

— Ще дойда, щом още ти трябвам — отговорил овчарят, — но не заради наградата. Искам да кажа на баща ти, че си закъсняло, за да светиш по-дълго на хората.

Тръгнали слънцето и овчарят към слънчовите палати. По пътя светилото рекло:

— Юначе, каквато и награда да ти дава баща ми, ти не я вземай! Поискай само буйния бял кон с черната опашка.

Стигнали те до палатите на слънцето. Всичко там греело с ослепителна светлина. Овчарят се скрил зад слънцето, за да не изгори и да не ослепее от блясъка.

— Защо идваш толкова късно? — скарал се слънчовият баща на сина си.

И той разказал какво му се било случило. Тогава бащата рекъл:

— А защо не доведе този смел овчар, за да го възнаградя богато?

— Той е зад мене, тате, крие се от светлината, за да не изгори и да не ослепее.

Тогава слънчовият баща хвърлил облак, за да затъмни малко светлината, и момъкът излязъл.

— Ти, юначе, спаси от смърт сина ми. Каква награда искаш да ти дам? — попитал слънчовият баща.

— Нищо не искам! Не съм направил Бог знае какво — отвърнал овчарят. — Дойдох тук само да ти кажа, че слънцето закъсня, за да посвети по-дълго на хората по земята.

— Хубаво, ама аз не мога да те изпроводя без награда. Ти си спасил слънцето, а земята не може без него. Направил си добро на всички хора. Давам ти злато колкото искаш и можеш да носиш. Синът ми ще те изпрати и ще ти помогне.

— Не искам злато! Нищо не искам! — повторил момъкът.

— Не мога да те пусна, без да те възнаградя, юначе! — настоявал бащата на слънцето.

— Добре тогава — склонил най-накрая овчарят. — Дай ми да си избира един от твоите коне.

Слънчовият баща се съгласил и го завел да си избере кон.

— Искам този, белия с черната опашка — казал младият овчар.

— Не ти трябва, момко, този кон, много е буен — рекъл слънчовият баща.

— Нищо че е буен, аз ще опитам с добро...

Нямало какво да прави бащата на слънцето — нали бил обещал на момъка да му подари каквото си пожелае.

Овчарят яхнал белия кон с черната опашка и тръгнал да обикаля света. Дълго препускал конят и спрял на брега на морето. Овчарят видял ярка светлина на пясъка.

— Какво е това? — попитал той коня.

— Косата на морската царица — отговорило животното. — Иди да я вземеш. Ще ти потрябва.

Момъкът слязъл, взел светещата коса, а след това конят препуснал с все сила по-надалеч от брега.

След някое време двамата стигнали до страната на жабите. Господар там бил грозният жабешки цар. Момъкът искал да иде в главния град, да види двореца и самия цар.

— Ще те отведа до там, но ще влезеш в града сам — казал конят.

Скоро приближили до високите каменни порти на града. Младият овчар слязъл, за да продължи сам. А белият кон му рекъл:

— Вземи юздата ми и я пази като очите си! С нея ще лягаш, с нея ще ставаш, защото ще ти потрябва! Ако имаш нужда от помощ, само я разлюлей и аз веднага ще дойда.

Момъкът взел юздата и влязъл в главния град. По това време царският глашатай обикалял улици и мегдани и викал, че царят на жабите търси коняр. Царят имал три коня. Те били много страшни. Щом някой влезел при тях, те се откъсвали от здравите каиши, с които били завързани, и с тежките си копита започвали яростно да тъпчат човека, а после го изяждали. Затова никой не се осмелявал да стане кочияш на царя, макар заплатата да била много висока. И глашатаят всеки ден обикалял града, за да търси коняр.

Щом момъкът чул какво вика царският вестител, веднага отишъл в двореца и казал на слугите:

— Аз ще стана коняр.

Те го завели веднага в конюшната. А той още на прага извадил косата на морската царица. Силната светлина заслепила конете.

— Де-е-е, Дорчо! Де-е-е, Арап! — подвикнал им момъкът, а те смирено му направили място да мине между тях. И си стояли кротко като агънца. Той ги нахранил със зоб и ги хванал за поводите, за да ги изведе на водопой.

Учудени, царските слуги изтичали при царя и всичко му разказали. Той заповядал веднага да доведат при него новия коняр. Щом момъкът влязъл при царя, той го попитал:

— Как можа да укротиш конете ми? Никой досега не е успявал.

— Ето с това — отговорил момъкът и извадил косата на морската царица.

— Какво е то? — попитал царят на жабите.

— Косата на морската царица — отвърнал момъкът.

— Заповядвам ти да ми доведеш тук морската царица! Ако не го сториш, ще те погубя!

— Царю, дай ми един ден да си помисля — рекъл момъкът.

Царят на жабите се съгласил и му дал един ден срок да помисли. Момъкът излязъл пред портите на града, извадил юздата и леко я разлюлял. Белият кон веднага се явил пред него и овчарят му разказал каква е заповедта на царя на жабите.

— Лесна работа! — рекъл конят. — Качи се на гърба ми и да тръгваме!

Момъкът се метнал на гърба му, а белият кон лудо препуснал. Не след дълго стигнали до брега на морето. Конят се хвърлил във водата и заплувал. Плувал, плувал, докато стигнали до един голям остров. На острова имало огромен палат, изграден от красиви морски камъни с причудливи форми и от разноцветни миди. Щом го видял, момъкът ахнал. Конят бързо влязъл вътре и двамата се озовали в покоите на морската царица. Тя спяла в свилени постели. Момъкът слязъл от коня и се приближил до нея.

„Колко е хубава! — помислил си той. — Едва ли има самодива, по-красива от нея!“ Взел я на ръце, бързо се качил на коня и тримата като вихър полетели назад.

На разсъмване стигнали до жабешкото царството. Пред портите на града момъкът слязъл от коня и събудил морската царица. Тя се сепнала уплашена, ала овчарят я успокоил и завел девойката при царя на жабите. Той мигом я харесал и решил да се ожени за нея. Морската царица обаче го погледнала ужасена и отсякла:

— Ще се вземем, ала най-напред трябва да се изкъпеш в мляко от девет самодивски кобили, за да станеш по-хубав от мен. А ако преди това сложиш млякото на огъня, ще станеш най-красивият на земята.

Царят на жабите рекъл на овчаря:

— Намери веднага мляко от девет самодивски кобили. Ако не намериш, ще изгубиш главата си!

— Дай ми един ден да си помисля — отговорил той.

Царят се съгласил. Момъкът изтичал пред портите на града, разлюлял юздата и белият кон веднага се появил. Човекът разказал на животното каква е новата заръка на жабешкия цар, а то рекло:

— Метни се бързо на гърба ми и ще те заведа там, където ще намериш мляко от девет самодивски кобили.

Препуснали двамата и по някое време стигнали до една висока планина. Изкачили се на върха ѝ и се озовали на голяма поляна. Конят изцвил и на поляната мигом дотичали много самодивски кобили. Момъкът хванал девет, издоил им млякото и отново се метнал на гърба на верния си другар. Белият кон се понесъл като вихър към жабешкото царство и щом стигнал пред портите, момъкът скочил и занесъл млякото на царя.

Слугите запалили огън и турили млякото в казан да заври. Дошъл царят да се изкъпе, ама не смеел да влезе във вряцото мляко.

— Хайде първо влез ти в казана — рекъл той на момъка, — да видя дали ще станеш много хубав, пък после ще вляза и аз.

— Дай ми един ден да си помисля — казал момъкът и отишъл да се посъветва с коня.

— Аз ще се превърна в магаре — казал вълшебният кон, — ти ще ме отведеш в двореца и ще вържеш юздата ми за дръжката на казана, а ти ще влезеш да се изкъпеш във вряцото мляко.

И тозчас се превърнал в магаре.

Момъкът така и направил. Отвел магарето в двореца, вързал го за дръжката на казана, съблякъл се и влязъл вътре. Млякото кипяло, а той викал:

— Олеле, много е студено! Сложете дърва в огъня, че измръзвам! Слугите започнали да хвърлят големи кютуци, а той продължавал да вика:

— Олеле, пак ми е студено! Слагайте още дърва!

И от казана излязъл един чудно красив момък. По-красив дори от морската царица. Царят на жабите, който пък бил станал още по-грозен, веднага рекъл:

— Щом той върза магаре, изкъпа се във врящото мляко и стана толкова красив, аз ще вържа кон за казана!

Момъкът довел най-хубавия от трите му коня и го вързал за дръжката на казана. Грозният цар се хвърлил в кипящото мляко. Дълго крещял и се молел да го извадят, докато накрая се стопил и изчезнал.

Момъкът се оженил за морската царица и седнал на трона в жабешкото царство. А вълшебният бял кон винаги стоял пред царските покои и бдял над своя господар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.